

**Lijkkransje uit fraaije bloemen (op den Nederlandschen Helikon geplukt)
zamen gevlochten, neergelegd op het graf van Henriette Wilhelmina Rojer**

Jacobus Josephus Putman

bron

J.J. Putman, *Lijkkransje uit fraaije bloemen (op den Nederlandschen Helikon geplukt) zamen gevlochten, neergelegd op het graf van Henriette Wilhelmina Rojer*. Z.n., Santa Rosa 1850

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/putm005lijk01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

Tristitia magis moderari potest quam metus, idque hac de causa, quod in tristitia ratio minus quam in metu passiva est.

N. Rojer.

AAN

MIJNEN DIEP BEDROEFDEN VRIEND

N. ROJER,

Med. Chir. et art. obst. Doctor, te Curaçao,

WORDT
DEZE KLEINE BLOEMLEZING,
TEN BLIJKE VAN BIJZONDERE HOOGACHTING, -VRIENDSCHAP
EN DANKBAARHEID,
EERBIEDIG
OPGEDRAGEN
DOOR
DESZELFS INNIG DEELNEMENDEN
VRIEND,
J.J. PUTMAN.
R.C. Pastoor.

Voorberigt,

Dierbre ROJER, behoef ik voor deze kleine bloemlezing niet te schryven. Het titelblad, er voor geplaatst, zegt genoeg. Het is geen werk, dat ik de wereld wil inzenden, het is alleen voor U en de uwe.-

Een gering iets, dat uitsluitend der familie toebehoort, en denken doet aan hen, die eenmaal zoo dierbaar waren aan ons hart, heeft vaak meer waarde dan groote gedenkteekens voor het publiek opgerigt. Dat ik in het kransje, zoo als ge by de lezing zult opmerken, ook een

bloempje gevlochten heb voor uwe waardige gade en lieve kinderen; daarom - dit weet ik - zal het U des te aangenamer zyn.

Door ondervinding thans geleerd, wat het zeggen wil, dierbare panden te zien lyden en sterven; schenke de Algoede, die altyd elke ramp ten beste wil doen gedyen, U nog eene reeks van jaren kracht en moed om steeds met die beminnellyke bereidwilligheid en met dien voorkomenden yver; waarom CURAÇAO U te regt zoo hoog schat, door uwe edele kunst en uitstekende kunde, de lydende menschheid te hulp te snellen. En moge nu, lieve vriend, de lezing dezer weinige bladen een genezende balsem voor uw gewond harte zyn, dan zal ik my gelukkig achten dien er in te hebben uitgestort.

St. Rosa, Juny 1850.

J.J. PUTMAN.

Jesus de vriend der kinderen.

Toen 's nachts op Davids weide
 Een zingend Eng'lental
 De blijde herders leidde
 Naar Bethl'ems armen stal,
 Toen was 't voor ons, zegt moeder,
 Het grootste kinderfeest,
 Daar toen ook de Albehoeder
 Met ons is kind geweest.

En als, na vele jaren,
 Het Vleesch-geworden Woord
 De luisterende scharen
 Vroeg: wie zijn rijk behoort, -
 Heeft zalig Hij geprezen
 Wie aan het kind gelijk,
 En wie hun vriend zou wezen,
 Want hun is 't hemelrijk.

Eens bragten ze ook de kind'ren
 Den goeden Jesus aan:
 Wilt, sprak Hij, hen niet hind'ren
 En laat ze tot Mij gaan.
 De kleinen, eerst verlegen,
 Toen spoedden naar den Heer,
 En Jesus' zoete zegen
 Daalde op de kind'ren neêr.

Sinds nu de Heer van 't leven
 In 't kribje als zij geschreid,
 Zijn zegen hun gegeven,
 Zijn rijk heeft toegezeid,
 Zijn zij Gods lievelingen,
 En Eng'len zijn op aard,
 Gelijk het kribje omringen,
 Wie ze in zijn' naam bewaart.

Wie hen heeft opgenomen,
 Neemt Mij op, sprak de Heer;
 En wie tot hen zal komen,
 Geeft zijner kindschheid eer.
 Maar kind'ren moeten bidden
 Voor wie hen zoo bemint,
 Voor U, die in ons midden
 Als vader U bevindt.

Voor ouders, zusters, allen,
 Met onze jeugd begaan,
 Zal 't kinderliedje schallen,
 En 't kinderharte slaan,
 Geef, Heer! nog eens uw' zegen,
 Gij, nimmer 't zeegnen moê;
 Streck, in uw krib gelegen,
 Streck ons uw handjes toe.

En wil uw woord gedenken,
 Dat al die, U gelijk,
 Aan 't kind hun liefde schenken
 Behoort uw hemelrijk.
 Schenk dan wie ons omgeven
 Als Eng'len onzer jeugd,
 Schenk hun in 't eeuwig leven
 Uw zoete hemelvreugd.

**Zang van Maria,
bij de krib van haar goddelijk kind.**

Gij die daar rondzweeft
Onder de palmen,
Vriendelijke Eng'len!
Ziet gij hoe lieflijk
 Sluimert mijn kind:
Houdt, houdt de twijgen,
 Teugelt den wind.

Palmen van Beth'em!
Waar met hun ruischen
Toornige winden
Dwarlen en druischen,
Wilt, o wilt zwijgen,
 't Sluimert mijn kind:
Blijf van de twijgen,
 Toornige wind!

Moede van 't schreijen
Hier op deze aarde,
Sluimert de Kleene;
Dat toch zijn sluimer
Rust Hem verleene!....
Wil, o wil zwijgen,
 Suizende wind!
Stilte, gij twijgen!
 't Tluimert mijn Kind.

Grimmige koude
 Dreigt Hem te wekken:
 Ach, en waarmede
 Zal ik Hem dekken!
 Vriendelijke Eng'len!
 Gij die daar omzweeft,
 Komt en verwarmt gij,
 Komt gij en wiegelt
 't Goddelijk Kind;
 Houdt, houdt de twijgen,
 Teugelt den wind!

De zegening der kinderen.

Als gij weleer,
 O lieve Heer!
 Nog wandeldet op aarde,
 Toen liep om strijd
 Judea toe van wijd en zijd,
 En om U heen zich schaarde.

Eens zat Gij daar
 Met uwe schaar
 In 't lommer van de boomen;
 Toen wilden zij,
 Dat men de kind'ren daar niet bij,
 Niet voor uw oog liet komen.

Laat, spraakt Gij, toe,
 Niet wel te moê,
 Wijl men voor U deed schromen;
 En waart zoo goed
 En deedt met vriendelijken groet
 De kind'ren tot U komen.

Toen druktet Gij
 Hen aan uw zij,
 En loegt hun minzaam tegen,
 En leidet, Heer!
 Uw hand hun op het voorhoofd neêr,
 En gaaft hun uwen zegen.

En zou nu 't kind,
 Dat U bemint,
 U, vriend der kind'ren schromen!
 Neen, van omhoog
 Roept Gij, als toen, met goedig oog:
 'Laat ze allen tot Mij komen!'

Daar komen wij
 Dan even blij
 En huppelen U tegen;
 Zie, lieve Heer!
 Met liefde op uwe kind'ren neêr,
 En geef ons uwen zegen.

Het onweder.

Slaap zacht, mijn engelachtig kind!
 Gij weet niet, hoe zoo ruw de wind
 Uit onzen hof de bloempjes plukt
 En de eiken uit de wouden rukt.

De lucht gelijkt de zwarte zee,
 De stormwind jaagt de wolken meê,
 Daar 't bliksemvuur de rots omgloort,
 En magtig rolt de donder voort.

Gij slaapt, o beeld der stille vreê!
 Zoo vriendlijk zacht en kent geen wee,
 Gij droomt welligt van 's hemels pracht,
 En glimlacht in den onweêrsnacht.

De donder schijnt u harpgeruisch,
 De storm - der Eng'len wiekgesuis,
 Die zingend dartelen in 't rond,
 Al beeft het huis diep in den grond.

Gij weet niet wat het graf beduidt,
 Hoe menig offer het omsluit,
 Hoe menig hart van 't onweêr bloedt;
 Gij weet het niet, gij slaapt zoo zoet.

En naast u houdt uw moeder wacht
 In d' ongerusten middernacht,
 Zij dekt u zachtjes voor den wind,
 En bidt ook stil voor u, mijn kind!

Zij weet: de bloemen zijn zoo teêr,
 Zij kent het ruwe, wilde weêr,
 Het sloeg haar meenge vreugd van 't hart,
 En joeg er d' angel in der smart.

Doch stil berust haar geest in God,
 Die goedig leidt der kind'ren lot,
 En rustig blikte zij in den nacht,
 Want God houdt bij de kind'ren wacht.

**Aan eene moeder,
Op het sterven van haar Kind.**

Pas geboren,
Straks verloren,
Zegt gij, Moeder van uw kind,
Dat gij dood in 't wiegje vindt!

Neen! o moeder!
De Albehoeder
Heeft het beter lot vergund
Dan dat gij het geven kunt.
't Rust bij hem, die 't schepsel kende.
Wil uw' wil tot God dan wenden.
Wijsheid leere u, zelf verdriet,
Prijzen, wat door God geschiedt.

**Aan V.R.
Op het overlyden van zynen broeder.**

Wat reden hebt gij toch tot treuren?
Uw Broeder is uit zijne ellend';
En 't geen ons allen moest gebeuren,
Dat is bereids bij hem volend.
Ligt hij in 't duister graf verzwolgen?
Wat nood? Laat u ten beste raân:
Hij is, om ons te leeren volgen,
Alleen maar zacht vooruitgegaan.

Lijkzang over mijn jongste zoontje.

Waar is MICHIELTJE, ons jongste kind,
 Van ons zoo lief, zoo teêr bemind,
 Die altijd Moeder! Moeder! riep,
 En als een roos, zoo zacht, in Moeders armen sliep?

Waar is hij, die zoo vrolijk zong,
 En danste, en als een hertje sprong
 Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat,
 En nooit van bezigheid en leerlust was verzaad?

Dan tjlpte 't muschje op zijnen duim;
 Dan vloog de gouden tor in 't ruim.
 Zijn dieren, ruiters, zij aan zij,
 En jagers, schikte hij als in een schilderij.

Dan sneed hij geestig met de scheer;
 Of kwam met pluim en zijdgeweer,
 Wanneer Hij Gijsbrechts hoofdrol speelt,
 En, met een deftigheid, dien grooten man verbeeldt.

Maar, ach! de Aartsengel Gabriël
 Was nu zijn rol in 't naaste spel,
 Met vleugeltjes, in 't wit gewaad:
 Verborgen voorbedied van zijn' aanstaanden staat.

Doch t' was altijd geen kinderwerk:
 Hij sloeg zijn oogjes op naar t' zwerk,
 En zag de sterren, zon, en maan,
 En vroeg naar haren aard, en op- en ondergaan. -

De Godsvrucht had hij vroeg in 't oog,
 Die naar de kerk zoo ijvrig vloog,
 En bad om Vaders zegening,
 Die hij met eerbied en aandachtigheid ontving.

Wat sprak hij, toen zijn kracht bezweek?
 Geen taal, die kinderlijk geleek:
 Maar bad, als DAVID in zijn boet,
 Met een' bedaarden geest, en stil en rijp gemoed. -

Toen elk vast weende om zijn verdriet,
 Riep hij: ei, Moeder, schrei toch niet!
 Geduldig in zijn groote smart,
 Ging hem haar droefheid, meer als eigen leed, aan 't hart.

Dus smolt zijn adem in de lucht.
 Hij liet niet een' benaauwden zucht;
 Maar weltevreden met zijn lot,
 Vloog, als een engeltje, met open arm naar God.

O bloempje! net van zeven jaar,
 Al valt u afzijn ons nu zwaar:
 Wij zien u van den steel gerukt,
 Eer u onze aardsche ellende en bittere ramspoed drukt. -

Dáár juicht gij nu in 't eeuwig licht,
 En ziet uws Scheppers aangezigt,
 Waarnaar uw hart zoo was belust,
 En leeft nu, zonder zorg, in eindelooze rust.

'k Weet, kind! gij uw belofte houdt:
 Dat gij voor ons ook bidden zoudt:
 Tot wij u allen volgen na,
 En zingen, blij met u, uw versje: GLORIA.

Op het kerkhof.

Wacht u, o mensch! dees plaats onachtzaam te betreden;
 Hier ziet ge een klaar bewijs van 's werelds ijdelheden.
 Dit zal uw rustplaats zijn; dit, dit is de Oceaan,
 Waarin uw levenszon zal moeten ondergaan.
 Hier is geen onderscheid van staat of van vermogen.
 Gelukkige, die vaak zijn sterfuur heeft voor oogen.

Des stervenden afscheid van zijne vrienden en magen.

Vaart wel, mijn magen, en mijn vrienden, mij zoo waard!
 Ik ga nu onzen God en onzen Vader vinden:
 Mijn strijd heeft uit; niets kan me aan de ijdelheden binden;
 Ik wissel, naar mijn' wensch, den hemel nu voor de aard.

Droogt uwe tranen af; weest niet om mij bezwaard;
 Laat toch geene overmaat van droefheid u verslinden;
 En, zoo uw harten ooit mij ongeveinsd beminden,
 Beschouwt met vreugd het heil, dat mij dit sterven baart.

Wat zalig lot wordt door de Algoedheid mij gegeven!
 k' Ga, door de poort der dood, naar't onvergankelijk leven;
 'k Verlies, al stervend, niets dan sterfelijkheid en druk.
 Volgt met de hoop mij na, daar mij 't geloof zal leiden:
 De dood doet voor een' tijd in 't jammerdal ons scheiden;
 God zal voor eeuwig ons herëenen in 't geluk.

Zucht over het lijk van mijn jongste kind.

O jongste van mijn telgen!
 Moet ik dien rouw verzwelgen,
 Dat gij mij wordt ontroofd?
 Is dan de dood te onvreden
 Met al uw vriendlijkheden,
 Die ik mij had beloofd?

Na zoo veel ziekte en plagen,
 En kommerlijke dagen,
 Gesleten met verdriet,
 Zoo teeder als een lover,
 Geeft gij uw zieltje eens over,
 Dat juichend henen vliedt.

Gij zult nogtans niet scheiën,
 Noch spoeden tot uw reien,
 Alleen en onverzeld;
 De moederlijke klagten,
 En 's vaders nagedachten,
 Gaan daar gij henen snelt. -

De moederlyke zuchtjes
 Getuigen de genuchtjes
 Van 't kinderlyk gevele.
 Wat moest het haar vermaken,
 Als ge uitstak mond en kaken,
 En de armpjes alle beï?

O dag! voor drie paar jaren,
 (Waar is die tyd gevaren?)
 Bragt gy my blydschap aan:
 Toen werd me een zoon geboren:
 Thans heb ik een' verloren:
 Nu kost gy my getraan.

Doch troost moest ons gebeuren.
 De dood mag van ons scheuren
 Dit aangename kind:
 't Leeft, daar 't bij cherubytjes,
 In hemelzonneshyntjes,
 De zaligheden vindt.

Bede.

Gelatenheid, myn God! in voor en tegenspoed;
 Gelatenheid, myn God! in al wat my ontmoet;
 Een ziel, die door uw hand zich wenden laat en keeren,
 Is 't, dat ik van u gunst blyf bidden en begeeren.
 Te willen 't geen Gy wilt, te denken zoo Gy 't denkt,
 't Zy, dat Gy zoeten most of bittren alsem schenkt;

't Zy Gy my geeft in vrede en stille rust te leven,
 Of dat ik zwerven moet, door rampspoed omgedreven,
 Geen aardsche weelde ga my immer aan het hart:
 Geen aardsch verdriet beknell' myn ziel met scherpe smart.
 Myn ware droefheid zy 't gevoelen myner zonden;
 Myn vreugd, dat ik in U myn' Vader heb gevonden.

Bij het lijkje van een kind.

't Kruipend rupsje, moê gekropen,
 Mat getobd in de enge cel,
 Brak zijn kluisje fladdrend open,
 Klapwiekte uit zijn dorre schel.
 Zie, daar wiegt het, zie, daar zweeft het,
 Aardschen damp en druk ontvlugt;

Hooger vliegt het, hooger leeft het,
 Zat gespeeld in lager lucht.
 Voedster, droog de natte wangen,
 Tuur niet op de doode pop,
 Blijf niet aan zijn webje hangen:
 't Vlindertje is niet weer te vangen:
 's Hemels englen vingen 't op.

Op den dood van een kind.

Zoo lang een Eik in 't woud
 Zijn hoofd om hooge houdt,
 Is hij een spel van 't lot,
 Dat met zijn grootheid spot.
 Zijn blad heeft in den worm,
 Zijn schedel in den storm,
 Zijn wortel in den vloed,
 Die kabbelt aan zijn' voet,
 Een' vijand, die zijn pracht
 En heerlijkheid veracht,
 Voor wien hij eeuwig beeft,
 Zoo lang hij 't leven heeft,

Vergeefs spreidt hij een schoon,
 Een Majesteit ten toon,
 Bemind bij God en mensch.
 Vergeefs bidt hem de wensch
 Des pelgrims, die vermoeid
 En van de zon verschroeid,
 Aan' zijn bemoschten stam
 Een koele wijkplaats nam,
 Verkwikt en blij te moê,
 Een zorgloos leven toe.
 De dankbre tortelduif,
 Die in zijn hooge kuif
 Een veilig leger vindt,
 Smeekt vruchteloos den wind,
 Dat hij hem ruste geev',
 En om zijn kruin niet zweev'.

Wanneer de laatste storm
 Den vogel en den worm
 Neêrplettert uit zijn loof;
 Voor al het bidden doof,
 Zijn' stam om verre scheurt;
 En 't woud, dat om hem treurt,
 Van zijn sieraad berooft;
 Wanneer zijn achtbaar hoofd
 De moeder-aard' weêr kust,
 Dan eerst geniet hij rust.

Gelukkig 't rijsje dan,
 Dat vroeg reeds rusten kan,
 Dat jong gehouwen wordt
 Of schielijk henen dort!
 Het voedde nog geen' worm,
 Het vreesde nog geen' storm,
 Die slechts door boomen vaart,

En lage rijsjes spaart;
't Gekabbel van den vliet
Woelde aan zijn' voet nog niet;
Het zag nog nimmer kwaad,
Dan dat weldadig kwaad,
Dat het ter aarde sloeg,
En in de ruste droeg.

Gelukkig ook het Kind,
Dat vroeg zijn rustplaats vindt,
En de onrust van een' man
Geheel ontwijken kan!
De zorg, die slangen kweekt,
De roode wang verbleekt,
De minste sluimring steelt,
Of zwarte droomen teelt,
Als lood op 't harte zinkt,
Het bloed uit de aadren drinkt,
Het vleesch als sneeuw verteert,
't Gebeente in stof verkeert,
En ijslijk-langzaam moordt,
Heeft nooit zijn borst doorboord.

De nijd zag zijne jeugd,
Zijn kinderlijke deugd,
Verachtelijk voorbij;
De kleine maatschappij
Van 't ouderlijk gezin
Zag slechts dat groot begin,
De bloemknop van een vrucht,
Die, zonder traan of zucht,
Omhoog ontwikkeld wordt,
En nimmer weêr verdort.

Juicht, Oudren! bij dit graf!
 Geen traan daal' daarop af!
 Juicht hier uit uwen nacht!
 De rust, waar gij naar smacht,
 Dauwt hier reeds koel en teêr
 Op uwen Lieweling neêr!

Gij wacht nog op den storm,
 Maar haast komt ook die storm,
 Die u uit liefde velt,
 En uwe rust herstelt,
 Reeds wordt de hemel zwart,
 Reeds beeft het kranke hart
 Des ondermijnden booms,
 Reeds bruist de kracht des strooms
 Op uwe vesels aan;
 Eén uur zult gij nog staan,
 En dan ontvangt de grond,
 Die uwe spruit verslond,
 Ook u in zijnen schoot,
 En gij vergeet uw' nood!

Dan woedt de storm nog meer,
 Maar gij voelt hem niet weêr.
 Terwijl gij zachtkens slaapt,
 En hij uw broedren raapt,
 En in de ruste draagt,
 Wordt 't onheil weggevaagd,
 En 't gansche wereldrond
 Gelouterd en gezond.

Dan rijst uw groene top
 Weêr uit den afgrond op;
 Uw telg rijst aan uw zij'
 En is een boom, als gij!

Dan knaagt geen worm u meer,
 Dan velt geen storm u weêr,
 Dan kabbelt wel een vloed
 Aan uw' vernieuwden voet,
 Maar niet met dat geweld,
 Dat boomen nedervelt:
 Zijn golven zijn gestild;
 Hij ruischt slechts zacht en mild,
 Om eindeloos uw groen
 En bloem en vrucht te voên!

Bedevaart naar de graven onzer kinderen.

Kom, lieve gâ! verlaat de stad,
 Al wanklen uwe schreên,
 En gaan wij zaam, langs 't eenzaam pad,
 Naar 't stille *Huizum* heen.
 Daar, waar zich gindsche torenspits
 Uit hoog geboomte beurt,
 Daar ligt die akker van den dood,
 Die 't al bevat in zijnen schoot,
 Wat onze ziel betreurt.

Kom trekken wij ter beêvaart heen
 Naar dien gewijden grond,
 Waar vroeg en spâ reeds menigeen
 Zijn laatste rustplaats vond;
 Waar de asch van zoo veel dierbren rust,
 Eens onze lust op aard';
 Waar eens ons beider overschot,
 Wanneer? dit weet de alwijze God,
 Wordt bij die asch vergaard.

't Is nuttig voor den sterveling,
 Die in de wereld leeft,
 Dat hij zich uit dien wuften kring
 Naar d' akker Gods begeeft:
 Daar predikt alles sterflijkheid,
 En, waar zijn blik zich rigt,
 Daar ziet hij op de graven staan,
 Dat tusschen worden en vergaan
 Een enkle schreê slechts ligt.

Kom, moedig dan den grond betreên,
 Den grond van wee en smart.
 Al gaan wij met onwisse schreên,
 Al breekt ons treurend hart:
 Wie de oogen naar den Hemel wendt,
 Vindt op een kerkhof troost.
 Kom, lieve! droog u tranen af,
 Gaan wij ter beévaart naar het graf
 Van ons zoo dierbaar kroost.

Daar is het, daar, waar plant noch kruid
 Den raauwen grond bedekt,
 Daar is het graf, dat in zich sluit
 Wat ons hier henen trekt;
 Daar rust het viertal, dat onze echt
 Zoo schoon te kroonen scheen;
 Daar rusten ze allen, zij' aan zij',
 Die dierbaar zijn aan u en mij,
 Aan u en mij alleen.

Een nietig stipje in 't groot heelal
 Is 't pasgeboren wicht.
 Onzeker wat het worden zal,
 Vergeet onze aard' het ligt.
 Maar hij, wiens pad dat lieve kind

Met bloemen heeft getooid;
 Maar zij, die met haar eigen bloed
 Dat teeder wichtje heeft gevoed,
 o, Zij vergeten 't nooit!

Al heelt de tijd voor 't oog de wond,
 Die 't kindersterfbed slaat;
 Al klaagt niet luid der oudren mond,
 Als 't lijkje grafwaarts gaat;
 Al zwijgen zij in Gods bestel,
 En morren niet om 't leed,
 Het kind, hun van het hart gescheurd,
 Wordt heel hun leven door betreurd,
 Schoon de aarde 't ras vergeet.

Zien wij, geliefde! op 't stille graf,
 Met tranen in het oog;
 Bepeinzen wij, wat God ons gaf,
 Wat God ons weêr ontoog;
 Dan blinkt toch door die duistre wolk
 Een heldre lichtstraal heen;
 Dan zeggen wij bij 't grievend wee:
 Ons liet zijn vadergunst nog twee,
 Aan andren zelfs niet één.

En nu, kom gaan wij! Vaart, vaartwel,
 o Graven van ons kroost!....
 Berusten wij in Gods bestel,
 En zijn we ons lot getroost:
 Niet hier is langer uwe plaats,
 Hier bij deze aarden kluis:
 Op 't minlijk tweetal, dat ons rest,
 Zij dubbel de ouderzorg gevest,
 Kom, spoeden we ons naar huis!

Daar roepen vaderzorgen mij,
 U, heilge moederpligt:
 Hoe zwaar die taak voor andren zij,
 De liefde maakt ze ons ligt.
 Die liefde geve ons nieuwen moed,
 Zoo kweeken wij 't gezin
 (Dat Godes gunst ons overliet,
 En hoop geeft op een blij verschiet)
 Met teedre zorg en min.

Wij weten niet wat bange smart
 Ons nog hangt over 't hoofd;
 Welligt wordt van ons ouderhart,
 Wat ons nog rest, geroofd;
 Maar zouden we angstig en bevreesd
 Reeds siddren voor dien stond?
 Neen, rustig 't nadrend lot verwacht,
 Niet altijd duurt de wereltnacht,
 Eens daagt de morgenstond.

Lijkkrans voor mijn dochtertje.

Een rei van engelen zag,
 Door 't dunne wolkfloers heên,
 Of ergens, hier beneên,
 Een zuivre pavel lag,
 Die waardig was te pralen
 In 't goud van 's hemelszalen.

In 't einde viel het oog
 Op MARGAREETJE, een wicht,
 Dat pas, door 't levenslicht,
 Bestraalt werd van omhoog,
 En blijdschap nog ellende,
 Noch deugd, noch ondeugd kende.

Dat pareltje vol glans
 Behaagde 't Englen dom,
 Des daalde 't, in een' drom,
 Van 's Hemelsch hoogen trans,
 En streek, met penne en veder,
 Bij GRIETJES wiegje neder.

Hier nam het met een vaart,
 Dat pareltje in zijn magt,
 Belonkte en kuste 't zacht,
 En vloog 'er meê, van de aard',
 Naar 't rijk der zaligheden,
 Doch liet de schulp beneden.

Aan Virginie,
op het afsterven van haar dochtertje
Henriette.

Is HENRIETTE neêrgestort?
 Die lieve en jonge spruit verdord?
 Helaas! wie helpt mij klagen?
 Maar wie verbaast zich, dat een bloem,
 Hoe schoon, hoe eêl en rijk van roem,
 Werd door een hagelbui geslagen.

VIRGINIE! wees toch niet bedrukt:
 Ze is niet geslagen, maar geplukt
 Door hares Scheppers handen,
 Eer dat een spin, of vuil gediert',
 Haar zuivre blaadjes heeft ontsierd,
 Of middag-zon haar deed verbranden.

Zij is geplukt, om weer geplant
 Te worden in het heilig land,
 Daar zal zij eeuwig bloeijen.
 O zalig bloempje! wie benijdt,
 Dat gij altijd gelukkig zijt,
 Nu 's hemels dauw u zal besproeijen?

VIRGINIE! wilt ge uw bloempje weer
 Of wilt gij 't laten bij den Heer,
 Die 't beter zal dan gij bewaren?
 Die keur, dunkt mij, vereischt geen raad:
 Zoo, zoo; herstel uw blij gelaat:
 Haar welstand moet elk vreugde baren.

Geestbedaardheid.

Hier alreeds bestaat de Hemel in eene effenheid van geest,
 Die, in 's Hoogsten wil gelaten, niets op aarde wenscht of vreest.
 God is eeuwig en volkomen, God is steeds zich-zelv' gelijk,
 Daarom maakt in God berusten, wie Hem aanhangt, zalig, rijk.
 Hij verblij' zich om geen weelde, noch beklaag zich in ellend,
 Die standvastig, die bestendig, God met hart en mond erkent:
 Wien geen uiterlijk kan trekken, vindt dien hemel in 't gemoed;
 Die met Hem zijn ziel vereenigt, heeft een onverstoorbaar goed.

Het graf.

Juich, edle menschheid, juich! 't gordijn is opgeheven,
 Het raadsel is gelost - u wacht onsterflijk leven!
 Al wat uw deugd verheft, is thans geen onheil meer,
 Al wat verdienste ontzinkt, vindt ze eens veel schooner weêr.
 De wind moog op de kiel met dolle woede razen,
 Of lieflijk langs den mast op bolle zeilen blazen,
 Hij is 't gelukkigst, bij een zacht of gruwzaam lot,
 Die hier 't voorspoedigst rijpt voor de eeuwigheid en God.
 Dit licht verzwelgt den glans, die in den voorspoed streelde,
 Het leent aan d' onspoed heil, en vaak aan 't lijden weelde;
 De troon, die 't misdrijf torscht, zinkt straalloos voor het oog;
 De hut, door deugd bewoond, rijst tot den starrenboog;
 't Is ramp, 't is louter ramp, wat ons aan de aarde kluistert,
 De zinlijkheid vermeert, ons grootsch verschiet verduistert,
 Ons voor de deugd verstompt, en aan een vreugd gewent,
 Die eens in 't stof verzinkt en de eeuwigheid niet kent.
 't Is heil, 't is louter heil, hoe digt de slagen treffen,
 Wat ons aan 't knellend juk der driften weet te ontheffen,
 Den trek in ons vermeêrt naar 't hoogste en eeuwig goed,
 En ons den prijs der deugd op aarde kennen doet.
 Ach! de onspoed, hoe geschuwd om zijn afzigtig wezen,
 Ging vaak bewoners voor den reinen hemel lezen,
 Terwijl de voorspoed met zijn' tooverzachten mond
 Op prooi van zielen in de dienst des afgronds stond.
 God vormde ons tot geluk, en schenkt zijn hand ons smarte,
 Die gift, der Godheid vreemd, verraadt een vader harte.
 Gezonken menscheid, die deze artsenij behoeft,
 Aanbid een' Vader, die ook hier geduldig toeft;
 O kus de roede, door zijn liefde alom geteekend;
 Zij dure een korte poos' zij dure een leven lang,
 Uw smart wordt eens geluk, uw klagte lofgezing.

Het waarachtig goed.
(Fragment.)

't Heelal stemt over één, en, met het bloed in de aderen,
 Ontfing het wijd en zijd die waarheid, van zijn vaderen:
 WY LEVEN NA DE DOOD. - Van waar, by 't zien vergaan
 Des lichaams, (zoo 't dit is) die onbegrijpbre waan?
 Van waar? - Heeft hooger Geest in 's warelds vroegsten morgen
 Den menschen dat ontdekt, wat aan hun oog verborgen,
 Hun zintuig vreemd was, en hun zelfgevoel ontging?
 Of schiep hun 't zelfgevoel die wondre mijmering? -
 Ach! schatbaar is de leer, ten hemel afgezonden!
 Ach! schatbaar, watze in 't hart door God gegriffeld vonden!
 't Is Godspraak, wat men kiez'; 't is Goddelijke troost
 Voor 't in zijn ban en doem beklaglijk menschenkroost.
 Ja, Almacht die ons wrocht, Gy hebt ons 't blijkbre teeken
 Der afkomst ingedrukt uit hooger hemelstreken!
 Wy-dragen 't in de borst ten Godlijk onderpand.
 Ja, zwervers op deze aard, gy hebt een Vaderland!